

בס"ד, יום חמישי י"ט בניסן תשפ"ה

אל: **כבוד השר רון דרמר**

מאת: **צביקה מור**, אביו של איתן מור

דיצה אור, אמו של אבינתן אור

פתיחה א:

אנחנו מודים לך מקרב לב על מסירותך הרבה למען בטחון ישראל, ולמען השבת כל החטופים. אנחנו יודעים בוודאות שכל צעריך נועדו אך ורק לקדם שתי מטרות חשובות אלו, כמיטב יכולתך.

פתיחה ב:

יצאנו מהפגישה איתך זועמים, מושפלים, מבולבלים ומותשים. שפכת עלינו תילי תילים של פרטים, שאין לנו כל ענין בהם, ואין שום סיכוי שנזכור אותם. בפרט לאור מצבנו המנטלי המעורער מאד. מעורער גם תודות לכם. למחדלים שלכם, ולטיפול הכושל שלכם במחדל, ובנו.

את עיקרו של מבול הפרטים, ניתן היה לסכם בחמש דקות, באופן הרבה יותר ברור וקליט.

לו כדברך היה, שזימנת את הפגישה כמענה לבקשתנו (בקשה ישנה ביותר, יש לומר), היה מן הנכון לפתוח בשאלה: מה רציתם? לשם מה ביקשתם להיפגש איתי? מה על לבכם? מה ברצונכם לשאול?... תחת זאת, פתחת במתקפת מלל חסרת מעצורים, שאף אחד מאתנו לא הפיק ממנה כמעט כלום. ושלושתנו לא טיפשים. המילים הספורות שהצלחנו להשחיל, היו ע"י התפרצות חסרת נימוס לדברך. אם לא היינו חסרי נימוס, גם את המעט הזה לא היינו זוכים לבטא.

הבחירה באסטרטגיה כזו (ואתה לא הראשון שנוקט בה), מבטאת זלזול עמוק בנו כאנשים, בנו כהורים מרוסקי לב, בכחותינו הדלים, ובזמננו שהושחת לריק.

כמעט שעתיים שלמות, סיפרת לנו בפירוט רב ומעיק, על שלבי הלחימה וההסכמים מתחילת המלחמה. מדי פעם ביקשנו ממך שנתמקד בנקודת הזמן הנוכחית, ואיך מתמודדים עם האתגרים שבפנינו עכשיו, אבל זה לא עזר. אתה התעקשת על המשך הסקירה ההיסטורית. בסופו של דבר, אחרי כשעתיים לא רלוונטיות, נשאר זמן מועט מאד לדבר על הדפ"א הנוכחיים, וכולנו כבר היינו גמורים במילא.

ככל שעברו השעות אחרי שהפגישה הסתיימה, הבנו את גודל האסון. מי שלא יצא בקבוצה הקטנה הנוכחית, מופקר לגורלו במעמקי התופת. לא הבנו ממך אף הצעה אופרטיבית איך תצליח להשיבם הביתה, ומתי. לבקשתנו, נתת הערכה של מסגרת זמן שלושה עד שישה חודשים, אבל בלי תכנית פעולה.

זכינו בשבועיים האחרונים לרצף מחבק של פגישות/שיחות עם ראשי המערכת. במקום להרגיע, המהלך הזה מאד מאד מדאיג אותנו.

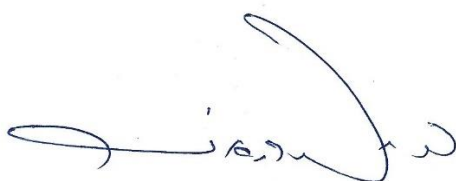
הבנו את העקרון הכואב והציני – מי שלאורך כל הדרך נותן גב לרוה"מ, מי שתומך ונותן כח, הוא במילא בכיס שלכם. איתו תיפגשו לפני סגירת ההסכם החלקי, בנדיבות, תקדישו זמן ותדברו.

אהוביו החטופים יופקרו בתופת, ויחכו בסבלנות ובנימוס לקיצם המר.

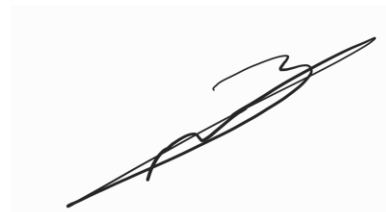
אנחנו שבים ומזהירים שלא תעזו להפלות בין דם לדם. שלא תעזו לתעדף חיי חטופים נבחרים במחיר חיי אחרים.

**אין לכם רשות להיכנע ולוותר על חיי אהובינו
רק כולם ביחד.**

כותבים בדמע, מדם לבנו המרוסק,

A handwritten signature in blue ink, featuring a large, sweeping loop on the right side and a horizontal line extending to the left.

דיצה אור

A handwritten signature in black ink, consisting of a series of sharp, angular strokes that form a stylized, somewhat abstract shape.

צביקה מור